

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 18:55*
צאת השבת: 20:03
רבינו תם: 20:38
שבת שלום וטובורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הככות נשים צניעות

גיליון 157

פרשת אמור תשפ"ג | אבות פרק ד' | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

ריבוי דיבור – חוסר צניעות

"ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי... ויקב בן האשה הישראלית את השם ויקלל... ושם אמו שלמית בת דברי למטה דן" (כד, י-יא)

שבחו של עמ"י הוא בחינוך שהוא מחנך את ילדיו. הוא מחנך אותם לשמירה על הקדושה. את השבח הזה הזכיר בלעם באמרו: "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב". ואומר: "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל". במשך כל 210 השנים ששהו בני ישראל במצרים לא נכשל אף לא יהודי אחד בעריות, חוץ מאותה אחת, וגם זה היה בשוגג, ובא הכתוב ופרסמה.

חז"ל אומרים שבשמה נרמז חוסר הצניעות שהיה לה – שלומית – שאומרת שלום לכל אחד. בת דברי – שהיתה מדברת עם זרים. חז"ל בקשו להורות לנו הלכות צניעות. חוסר צניעות אינו רק לעשות מעשים מכוערים, אלא גם להרבות בדיבור. וכבר אמרו חז"ל (אבות א, ה): "כל המרבה שיחה עם האישה גורם רעה לעצמו ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גיהנם".

אדם אינו יכול לתקן את כל העולם, אבל לכל הפחות יראה כל אחד ואחד לתקן את גדרי הצניעות בתוך ביתו. שמירה על מרחק בין גברים ונשים, שומרת על הכבוד של עם ישראל, מעלה את רמתו הרוחנית, והופכת אותם להיות בני מלכים. (אריה שאג)

חכמת נשים

לא ידע היכן החנות של אשתו

מספרים על זוגתו של הגאון רבי יחיאל מיכל עפשטיין בעל "ערוך השולחן", שהיתה צדקנית גדולה מאין כמוה, והתאמצה בכל כוחותיה לעזור לבעלה לשקוד באהלי התורה יומם ולילה. במשך שלושים שנה מאז נישואיהם, פרנסה את בני ביתה מחנות שניהלה בעצמה. כל אותה תקופה לא ידע הגאון היכן היא החנות, כיצד היא מתנהלת ובאילו קשיים מתמודדת אשתו. כאשר שאל והתענין על אודות החנות, נמנעה זוגתו מלגלות לו אפילו את מיקומה, כדי שלא יטרד מתלמודו בגינה.

ואכן זכה רבי יחיאל מיכל, שהודות לאשתו הצדקת התאפשר לו לשקוד בתורה ללא הפרעה והסח-דעת כלשהו, כאחד משרפי מעלה, ויכול היה לחבר את ספרו המופלא "ערוך השולחן". (גדולי ישראל בביתם)

פינת ההלכה

דיני יחוד

- ❖ איש ואשה זרה הנמצאים במקום מבודד ואין שם בני אדם שיפריעו להם להיות לבד נקרא יחוד, מפני שמצב זה גורם שיכולים לבוא לידי עבירה ח"ו, ואפילו אם לא באו לידי עבירה, הם עברו על איסור יחוד, ושניהם צריכים כפרה.
- ❖ איסור יחוד שייך בכל אדם ואפילו אינם חשודים או מסוגלים לבוא לידי עבירה, כגון איש זקן או חולה, ואפילו אנשים כשרים וצדיקים.
- ❖ איסור יחוד חל על כל בר חיוב, ולכן אסור לאיש מבן י"ג שנה להתייחד עם ילדה מבת ג' שנים, וכן אסור לאשה בת י"ב שנה להתייחד עם ילד מבן תשע שנים, אבל קטן שהוא פחות מבן י"ג שנה אינו מוזהר על יחוד עם קטנה פחותה מבת י"ב שנה.
- ❖ נחלקו הפוסקים בשיעור משך זמן יחוד, ושיעור ממוצע בין הפוסקים הוא כדקה וחצי.
- ❖ ומ"מ אסור להכנס למצב של יחוד אף אם בדעתו לצאת קודם שיעור זמן יחוד אם שייך שימשך לשיעור יחוד. (חוקי חיים)

סיפור לשבת

היה זה השכן לשעבר - אותו כל כך חפצתי לפגוש !!

נטלתי את המיקרופון ואמרתי בהתרגשות:

"אבקש מכל העובדים לשים לב: אדם חשוב מאוד נכנס לחנות". עיני כל הלקוחות והעובדים הופנו לעברו וחיוך קל של הנאה וסיפוק עלה על שפתיו.

ירדתי מהמשרד, התקדמתי לעברו ואמרתי בקול: "שכני לשעבר, אליו אני כה מתגעגע! מה שלומך?" הנחתי יד על כתפו והכרזתי: "אני מנהל החנות והגעתי במיוחד לשירותך!" בשקט הודעתי לו: "יש לי סמכות לתת הנחות, וכל מה שתבחר תקבל הנחה משמעותית."

האיש היה מופתע ומאושר! במשך דקות ארוכות התאמתי לו בגדים חדשים, תוך דברי ריצוי. לאחר ששילם לי וייתי אותו ליציאה ושאלתי אותו: "אתה זוכר שפעם לא שלטתי בעצמי ופגעתי בך? האם תמחל לי ידידי?" הוא לחץ את ידי ואמר בחמימות: "מחול לך!" לפני שנכנס לרכבו שאלתי: "הרי אתה גר בדרום, מה אתה עושה בירושלים?"

תשובתו הדהימה אותי: "נסעתי לחנות של הרשת שלכם בדרום הארץ, לפתע נכנסה לי משיכה בלתי מוסברת לבוא לסניף בירושלים. אמרתי לעצמי: הסניף שם גדול יותר, יש יותר מבחר וגם חניה בשפע. כך הגעתי לכאן, כשאיני יכול להסביר מדוע באמת נסעתי כה רחוק כדי לקנות בגדים."

לי היה זה ברור, למה הוא טרח לבוא עד ירושלים: הרי ביקשתי מהקב"ה עזרה לפייס אדם, והקב"ה שלח לי אותו עד מקום העבודה. הקדוש ברוך הוא מילא את מבוקשי!

סיפור נפלא זה המופיע בספר 'פיקודיך דרשתי', מלמדנו שכוחו של עם ישראל הוא בפה. יש לנו מתנה מופלאה עם עוצמה, כוח התפילה. הבה ננצל זאת ונזכה שהקב"ה ימלא כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה.

(הסופר הרב צבי נקר - הובא בגל' קבלת שבת)

ולתמיד 'לחנך' אותו, ולהעניק לו את כל מה ששכניו חסכו ממנו במשך שנים רבות. עמדתי, צעקתי והסברתי לו בדיוק את חוסר הצדק ואת הפחד המיותר שהוא מטיל על דיירי הבניין.

השכן הופתע! מעולם לא דיברו אליו בכזאת חוצפה. הוא נכנס לביתו בזעם וטרק את הדלת.

נעמדתי תחת חלון ביתו והמשכתי בקול רם להשמיע דברי מוסר נוקבים. תוך מספר ימים הורגשה הקלה עצומה: משאית גדולה פינתה את חפציו, כשהוא מסנן בכעס: "עם כאלה שכנים בקומה, אני לא מוכן להמשיך לגור". מאוחר יותר התברר שתקופה ארוכה הוא לא שילם שכירות וכעת התפנה בעל כורחו.

מספר חודשים חלפו, השכן נשכח מהלב, חודש אלול הגיע ויחד עימו באו גם חשבונות הנפש. פשפשתי במעשי ונזכרתי באותו יהודי קשה יום ואומלל. יתכן והיה מותר להעיר לו, אך סוף כל סוף פגעתי באדם אומלל ועלי לפייסו! התחלתי לברר אודותיו, התברר שהוא גר במושב מרוחק בדרום הארץ.

הבנתי שלא תועיל שיחת טלפון וייתכן שאף תחמיר את המצב. האפשרות היחידה היא לנסוע לביתו, לשוב המרוחק בו הוא גר. הצטיידתי במתנה מכובדת, אולי כך ירחם וימחל. אך הרעיון לא היה בר ביצוע. אני מנהל חנות גדולה של רשת ביגוד בירושלים, ימי ערבי החגים עמוסים בקונים ואין אפשרות לקחת יום חופש כדי לנסוע אליו.

כאב הלב היה גדול! רציתי מאוד לפייס את אותו יהודי מסכן! רציתי לבוא ביום הכיפורים זך ונקי מכל עוון של בין אדם לחברו. בתפילת ערבית התחננתי וביקשתי מבורא עולם שיראה עד כמה רצוני לפייס אותו ויעזור לי להגיע אליו!

למחרת בשעת צהרים החנות הייתה עמוסה קונים. העובדים מנסים לתת שירות לכל הקונים. ממקום מושבי במשרד עקבתי דרך מצלמות האבטחה אחר התנהלות החנות. למרות הזמן הרב שחלף, זיהיתי בקלות את היהודי שנכנס לחנות.

לעיתים אין אנו מבינים את העוצמה המופלאה של התפילה, כפי שנלמד מהסיפור המופלא הבא.

להלן הסיפור מפי בעל המעשה: בבניין בו התגוררנו באחת משכונות ירושלים התגורר יהודי קשה יום. עצם השכנות עימו הייתה ניסיון לא קל. בעוד שהניסיון היה קשה לכל דיירי הבניין, עבורנו היה הניסיון קשה שבעתיים, כיון שהתגוררנו באותה הקומה.

כשהילדים יצאו בבוקר למוסדות הלימוד, הם היו צריכים להיזהר ולא לדבר בחדר המדרגות, כיון שקולות הדיבור עלולים להפריע לשכן הנכבד, שעדיין לא קם משנתו... אם בכל זאת מישהו שכח ודיבר בקול, הוא היה זוכה לקיתונן של רותחין מהשכן שזה עתה התעורר משינת הלילה. כל זה לא הפריע לאדון להפעיל בקול רם מוזיקה בשעת לילה מאוחרת כאשר הוא לא מתחשב כלל בשכנים.

אוי ואבוי לו למי שיעבור ליד דלת ביתו עם שקית אשפה, והשקית אינה קשורה כראוי, שמא יריח אותו צדיק ויתרעם על כך מאוד... מה שלא מנע ממנו עצמו להוציא את אשפתו לחדר המדרגות ולהניחה שם לחסדי השכנים. מי שבטעות חנה בחניה, בה רגיל השכן להחנות את רכבו, חניה שמעולם לא הייתה שלו, אבוי לו ואבוי לנפשו.

כך בכל תחום ותחום היה צריך להיזהר מלהיתקל באותו יהודי קשה יום, שאגב הקפיד מאוד שינקו את הבניין, בעוד הוא מעולם לא טרח לשלם דמי ועד בית.

אותו יהודי זכה ששכניו שהם בני תורה, התייחסו בסלחנות ורחמנות לשיגיונותיו. אך יום אחד הלה הגדיש את הסאה:

שליח הדואר הקיש בביתנו בשעת צהרים, כדי לתת דואר רשום. הרעש הפריע לשכן בעיצומה של שמיעת סימפוניה קלאסית מורכבת. הוא התפרץ בזעם רב על הדוור ההמום. כשפתחתי את הדלת זכיתי אף אני למטר של 'ברכות'.

הרגשתי שכלו כל הקיצין, ואין בכח אנוש לסבול כן שכזה. החלטתי אחת

"עץ חיים היא למחויקים בה ותומכיה מאושר"

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיוזכו לרוב נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה ורעות שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

לתרומות ולשותפות בזיכוי הרבים 052-7697432

ניתן לקבל

את העלון במייל:

tzniutw@gmail.com

קוה אל ה'

"ברוך הגבר אשר יבטח בה"

כל העוורים שמעו שהוא נותן מאה דולר לעיוור הראשון כדי שיחלק להם, אך אף אחד מהם לא ראה שהעיוור הזה לא קיבל כלום.
שאל העיוור האחרון בשרשרת את זה שלפניו: "למה לא נתת לי את הדולר שלי?!"
אמר לו העיוור התשעים ותשע: "כי לא קבלתי כלום מהעיוור שלפני..."
כל אחד התחיל לצעוק: "תביא לי את הדולר שלי. מדוע גנבת לי?!"
כל העוורים החלו לצעוק ולצווח... ולמה?
על לא כלום. לא היה ולא נברא.
אומר המגיד מדובנא: כך אנחנו נראים בעולם הזה...
כל אחד חושב שהכסף שלו נמצא אצל השני. 'למה לשני יש? כי הוא עשה תחבולות... הכסף הזה היה צריך להיות שלי... כל הסיבה שיש לו היא מפני שהוא מסיג את גבולי...' (אוצר הדרשות הקצרות)

פעם אחת היה עגלון גוי שבכה לפני ה'חפץ חיים' שהסוס שלו מת!
"התמוטטה פרנסתי ונשבר מטה לחמי".
אתם מבינים, המונית התקלקלה. אם כן, מהיכן הוא יתפרנס עכשיו?
אמר לו ה'חפץ חיים': "לך יאה לבכות, לך נאה לבכות, משום שאם אתה חושב שהסוס הוא מקור הפרנסה שלך, מקור הפרנסה שלך מת! אבל אם היית יהודי, היית מאמין שהקב"ה הוא מקור הפרנסה שלך, כבר לא היה לך על מה לבכות..."
פעם אחת היו מאה עוורים, וכולם הלכו ביחד בשרשרת כדי שלא יפלו ארצה.
ניגש בן בליעל אחד לעיוור שהלך בראש החבורה, ואמר לו בקול רם: "קח מאה דולר ותחלק דולר אחד לכל עיוור", אך בפועל הרשע הזה לא נתן לו כלום.

שביבי אור

"וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו"

והנה כשאדם הביא קרבן שלמים הוא היה מקבל הרבה בשר, ומאחר ולא היה יכול לאכול הכל לבדו תוך שני ימים ולילה אחד, היה מזמין כמה מידידיו וקרוביו, שיאכלו עמו.
אבל בקרבן תודה שצריך לאכול תוך יום ולילה, וגם ישנם ארבעים לחמי תודה שצריך לסיים את אכילתם בתוך הזמן הזה, ממילא הוצרך בעל הקרבן להזמין הרבה יותר אנשים, ועי"ז היו מתפרסמים נסיו וחסדיו של השי"ת.
כאשר השי"ת עושה חסד עם אדם – עליו לפרסם זאת! זה דבר חשוב מאוד! "ויספרו מעשיו ברינה וגו', וירוממוהו בקהל עם". לכן הנוסח במזמור לתודה הוא: "הריעו לה' כל הארץ" – להודות לקב"ה בקול רם ולפרסם שמו בכל הארץ. "לך אזבח זבח תודה – ובשם ה' אקרא".
כשמדברים על הקב"ה ומפרסמים את חסדיו, אנו מעבירים לאנשים שמסביבנו שמחה, בריאות, כל דבר טוב ויפה, כי ע"י סיפור מעשיו אנשים באים לידי הכרה בהשי"ת ואף לאהבת ה' ודביקות בו – שהיא מקור כל הטוב שבעולם. (תפארת שמשון)

"אמר רב יהודה אמר רב: 'ארבעה צריכין להודות – יורדי הים, הולכי מדברות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא'" (ברכות נד ע"ב). אלו הם הארבעה שחייבים בהודאה לקב"ה, וכשבית המקדש היה קיים, היו מביאים קרבן מיוחד הנקרא "קרבן תודה".
ישנם ארבעה סוגי קרבנות: עולה, חטאת, אשם ושלמים. קרבן שלמים אינו קרבן על חטא, אלא קרבן שהביא אדם שביקש כביכול "לשתף" את השי"ת בשמחתו. בעל הקרבן קיבל את הבשר, הכהן – את החלקים המגיעים לו, והשאר נשרף על המזבח. כולם השתתפו בקרבן ונהנו ממנו.
קרבן תודה בעצם היה קרבן שלמים, והשתנה דינו משאר קרבנות השלמים בכך שכל קרבן שלמים היה נאכל לשני ימים ולילה, ואילו קרבן תודה – יום ולילה. כלומר אם הובא קרבן תודה אחרי הצהריים, הוצרכו לגמור לאכול את כל הבשר עד עלות השחר, בעוד שבקרבן שלמים אחר יש גם את יום המחרת לגמור בו את הבשר.
פרט נוסף שהתייחד בו קרבן תודה: בעל הקרבן הביא גם לחמי תודה, שנאכלו בחלקם ע"י הכהנים וחלקם ע"י הבעלים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת אליהו בן עישה אל"ס ז"ל רחל רשל בת איז'ה ז"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת ורדה בת ג'ירינה ז"ל נלב"ע ו' אדר תשפ"ג ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לרפואה שלימה: מרים חמדה בת אירן ישי בן לאה בתושח"י

הילולא דרשב"י

שמחה בפמליא של מעלה

בהיותו ילד קטן נתייתם רבי שבח מאביו רבי נתנאל ז"ל מהעיר קאמיניץ פודולסק. אמו האלמנה קבלה את ברכתו הקדושה של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זיע"א, והוא יעץ לה ליטול עמה את בנה ולעלות עמו לארץ ישראל. הוא מסר בידי הילד הקטן מטבע לשמירה, ואף אצל את ברכתו כי בארץ הקודש תרווה האם מבנה זה רוב נחת ואושר.

מאז הגיע רבי שבח בגיל ילדות לארץ הקודש, לא עבר עליו שום ל"ג בעומר מבלי להיות באתרא קדישא מירון. בכל שנה היה עולה לפקוד את הציון הקדוש, ואהבה עזה רחש רבי שבח למקום זה, עד שנהיה מאנשי מירון הוותיקים.

בכל שנה היה שש ושמח, רוקד ומרקיד את האנשים במירון, ובשמחתו הדביק את כל החוגגים, אשר היו יוצאים יחד עמו במחולות וריקודים לכבוד התנא האלוקי רשב"י.

ולא רק הוא לבדו היה רוקד בהילולא הגדולה, אלא גם את שלושת בניו החסידים היה סוחף אחריו, כדי שגם הם ירקדו וירקידו את קהל ההמונים החוגגים בהילולא. ואמנם, שלושת בניו המשיכו את המסורת של אביהם עוד רבות בשנים לאחר פטירתו.

שנה אחת הבחין רבי שבח ביהודי זקן שישב מתחת לעץ התות העתיק שגדל באמצע החצר הגדולה של הציון הקדוש. רבי שבח ניגש אליו ואז הבחין כי הוא הגאון רבי אברהם העליר זצ"ל, בנו יחידו של רבה הקודם של צפת, הגאון רבי שמואל העליר זצ"ל.

רבי אברהם היה ידוע כצדיק מופלג וקדוש, וכאיש גאון עצום שכל מכמני התורה הקדושה פרושים לפניו, אבל לאחר פטירת אביו הרב, לא רצה מחמת מידת ענוותנותו לקבל עליו את עול הרבנות של צפת, ונשאר במסתוריותו.

רבי שבח ניגש אליו עם כל שלושת בניו כדי שהרב יברכם ביום הקדוש. ורבי אברהם, למרות שהיה סומא ולא ראה מאומה, לחץ את ידי כל שלושת הבנים וקרא לכל אחד בשמו מבלי לטעות, וברכם מקרב לבו בברכות טובות. לבסוף הפטיר ואמר: "ולוואי ויהא חלקי עמכם".

תמה רבי שבח ואמר לו לרבי אברהם: "הן אנשים פשוטים אנחנו, ולמה זה הרב מברך אותנו בברכה כזאת? וכי מה לגאון עצום שכמותכם לקנא בחלקנו?"

נענה ואמר רבי אברהם: "הנה אתם עוסקים בריקודים, שרים ומזמרים, שמחים ומשמחים עד כלות הכוחות, אבל אינכם רואים בכלל מי נמצא כאן אתכם... מי משתתף בשמחתכם.

הנה כעת רואה אני כי כל הפמליא של מעלה נמצאת כאן, יחד עם החבריא קדישא, ובראשם נמצא כאן התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, בעל ההילולא עצמו... והם רוקדים עמכם. ואם כן, מדוע שלא יהא חלקי עמכם...?"

(אוצר המועדים-כבוד מלכים)

נעשה אדם נאמר בעבורך

כתוב בספרים הקדושים שיום ל"ג בעומר מסוגל לישועות גדולות ברוחניות ובגשמיות בכל הענינים הנצרכים לאדם, ניתן לספר עובדות רבות ומעשי ניסים שארעו בזכות רבי שמעון. אנשים נרפאו ממחלות קשות, זכו לבנות בתים לאחר שנות סבל, ואפילו ידוע על מקרי תחיית המתים שארעו אצל רבי שמעון.

האדמו"ר בעל ה"לב שמחה" מגור זצ"ל ראה פעם בקבר רשב"י יהודי שצועק ובוכה נוראות. כששמע שאין לו ילדים, התבטא: נו, זה דבר קטן אצל רשב"י... הרי עליו אומרים: "נעשה אדם נאמר בעבורך" – ומהו עוד ילד אחד בזכותו?...

רשב"י בעצמו נולד להוריו לאחר שנים רבות של עקרות. ליוחאי אביו לא היו ילדים, והוא החליט לגרש את אשתו. הלכה האשה לרבי עקיבא ותנתה לפניו את צערה, רבי עקיבא הורה לה להתפלל.

בראש השנה התעורר רבי יוחאי בבהלה. בחלומו ראה מלאך מסתובב בפרדס עם כלי מים ועובר מעץ לעץ, חלק מהעצים הוא משקה, ואילו את העצים האחרים אינו משקה כלל. לפתע הוא נעצר על יד עץ אחד ושפך כלי מלא מים על העץ.

רץ רבי יוחאי לספר לרבי עקיבא את דבר החלום. ביאר לו רבי עקיבא, שבראש השנה הקב"ה פוקד עקרות. המלאך מסתובב ומשקה את אלו שנגזר עליהם להפקד...

הסביר לו רבי עקיבא, שעתה השקה המלאך את העץ שלהם, וקצרת המים ששפך המלאך, התמלאה מהדמעות הרבות ששפכה אשתו בתפלותיה להפקד, ואכן בשנה זו נולד רשב"י.

במדרש שיר השירים רבה מובא, מעשה באשה אחת בצידון ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, באו לרשב"י אמר להם כשם שנזדווגתם במאכל ובמשתה כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה, הלכו ברכיו ועשו לעצמם יו"ט ועשו סעודה גדולה ושיכרתו יותר מדאי, כיון שנתיישבה דעתו עליו אמר בתי ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך, מה עשתה היא לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם שאוהו במטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא, בחצי הלילה נעור משנתו כיון שפג יינו אמר לה בתי היכן אני נתון, אמרה לו בבית אבא, אמר לה מה לי לבית אביך, אמרה לו וכי לא כך אמרת לי בערב, כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו לבית אביך, אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך, הלכו להם אצל רשב"י ועמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך מה הקב"ה פוקד עקרות אף צדיקים פוקדים עקרות.

